

for sin Konge". Det er ikke ganske klart, saaledes som Ordene nu staae i 4de Stykke, om der udtales en tvivlsom Tillid eller en ubetinget Tillid, og da det er mig om at gjøre, naar man udtaler sig for Kongen i et saa alvorfuldt Dødblik som nu, at man udtaler sig „aabent og uforbeholdent", har jeg tilladt mig at foreslaae en saadan Ændring, hvori min Tølelse overfor Kongen bliver fyldestgjort. Hvis mit Ændringsforslag vedtages, vil det i Adressen udtales bestemt og utvivlsomt, at man nærer Tillid til Kongen. — I det 5te Stykke har jeg foreslaaet en Ændring, der ogsaa, troer jeg, vil gjøre Udtalelsen mere aaben og uforbeholden end de Udtryk, der staae nu; det hedder i Forslaget „i denne skæbnesvangre Stund maae vi søge vor Fortrustning i, at Folkets Sag ogsaa er Kongens". Det er ikke stort Andet end en Redaktionsforandring, jeg har foreslaaet, men det forekommer mig dog, at denne Redaktionsforandring mere aabent og uforbeholdent udtaler Tillid til Kongen. Dernæst har jeg foreslaaet den Ændring i 6te Stykke — der staaer, at Folket tør „stole paa, at Landets hele Kraft vil blive opbudt for at føre Krigen, og at Deres Majestæt vil bestræbe Dem for at gjøre det klart for Europa, at vort nationale Liv og vor frie Selvbestemmelse aldrig maae opoffres." Her staaer angivet to Formaal, som man opfordrer Hans Majestæt Kongen til at efterstræbe; det ene Formaal, og det er stillet som det første, er at føre Krigen, og det andet er at gjøre det klart for Europa, at vort nationale Liv og vor frie Selvbestemmelse aldrig maae opoffres. Jeg kan ikke erkjende, at det, der opstilles som det første Formaal, nemlig det: at føre Krigen, egentlig bør stilles som et Formaal. Det kan efter min Opfattelse muligviis med Nødvendighed blive et Middel til at naae det andet Formaal, men det bør ikke i sig selv opstilles som et Formaal, thi det er dog egentlig kun det andet Formaal, som man vil see opnaaet. Jeg troer nemlig, at Alle maae være enige i, at hvis Hans Majestæt Kongen kan gjøre det klart for Europa, at vort nationale Liv og vor frie Selvbestemmelse aldrig maae opoffres, saa er det opnaaet, som alle danske Mænd i dette Dødblik maae ønske, og det er min Overbeviis-

ning, at kunde dette Maal naaes uden at føre Krig, kunde det lykkes ad Underhandlingers Vej eller paa anden Maade at naae det, saa vilde det være en stor Lykke for Landet at undgaae Krigen: Imidlertid kan det ikke falde mig ind at give nogen Anviisning til Hans Majestæt Kongen om at ophøre med Krigen; tværtimod, Adressen indeholder tilstrækkelig stærke Ord, der tyde paa, at Folket er beredvilligt til at bringe ethvert Offer til at føre Krigen for at naae det andet og egentlige Formaal. Jeg troer derfor, man bør undgaae de Ord, der saaledes udtrykkelig opfordre Kongen til at føre Krig, idet man maa overlade til Kongen at vælge de Midler, hvormed han troer at kunne naae det store Formaal, vi maae opstille, nemlig: at gjøre det klart for Europa, at vort nationale Liv og vor frie Selvbestemmelse aldrig maae opoffres. Endelig har jeg stillet et Forslag, der gaaer ganske i den samme Retning som det andet af de af mig stillede Forslag, nemlig at udtrykke mere bestemt, end Adresseforslaget gjør det, at der virkelig findes en gjensidig Tillid Sted imellem Konge og Folk. Jeg skal hermed tillade mig at anbefale disse Forslag.

Konseilspræsidenten:

Der er kun et eneste Punkt, med Hensyn til hvilket jeg finder mig foranlediget til at udtale mig; det er i Anledning af det andet af de Forslag, der ere stillede af det ærede Medlem, der nu satte sig. Jeg kan ikke være enig med ham i, at der skulde være udtalt nogensomhelst Tvivl om, at der findes et Tillidsforhold Sted imellem Konge og Folk, naar man i fjerde Stykke af Adresseforslaget bibeholder Ordet „hvor"; jeg antager, at Tillidsforholdet paa den Maade er ligesaa klart og utvivlsomt udtalt, som om Ordet „da" sættes istedet. Jeg maa ogsaa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at efter vor Forsfatning kan der ikke Andet end bestaae et Tillidsforhold mellem Konge og Folk. Det kan vel hændes, at man undertiden synes ligesom at glemme det; men man maa erindre, at ethvert Brud paa dette Tillidsforhold kræfter Landets Forsfatning, og naar man taler saa Meget om sit Dødsønske om at opretholde Landets Forsfatning, maa man ikke glemme, at ethvert